

Mál nr. 188/2013
(M)
og (V) vegna slysaftryggingar sjómanna
og ábyrgðartryggingar útgerðarmanns (Ú)
og ábyrgðartryggingar Fplús 4 tryggingar (I)

Sjóslys 26. mars 2011.

Gögn.

1. Málskot móttakið 21. maí 2013 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 30. maí 2013.

Málsatvik.

M slasaðist þegar smábáturinn Aníta Líf RE 187 sökk og var M ásamt öðrum skipverja bjargað um borð í björgunarbát. Ekki er beinlínis ágreiningur í málinu um atvik þess að báturinn sökk og verða þau því ekki rakin sérstaklega.

M hefur gert kröfu um að greiðsluskylda verði viðurkennd af hálfu V vegna slyssins úr slysaftryggingu sjómanna skv. siglingalögum og kjarasamningum og til vara og þrautavara úr ábyrgðartryggingu útgerðar eða ábyrgðartryggingu I sem einstaklings. M telur að V hafi, eftir að hafa samþykkt greiðsluskyldu úr slysaftryggingu sjómanna þann 7. febrúar 2013, í raun hafnað henni 2. maí sl. þar sem V lýsti þeirri afstöðu að ekki væri unnt að fallast á að greiða ætti bætur skv. skaðabótalögum úr slysaftryggingunni. M telur að þessi afstaða hafi komið of seint fram, vátryggingaskírteini sýni að slysaftrygging sjómanna sé skv. skaðabótalögum og iðgjöld vátryggingarinnar bendi einnig til þess. M telur einnig að það eigi að skýra mögulegan vafa um efni vátryggingarsamningsins honum í hag, sbr. 36.gr. samningalaga nr. 7/1936. M telur einnig að Ú beri skaðabótaábyrgð á afleiðingum slyss M og að útgerðarmaðurinn sé persónulega skaðabótaskyldur vegna atviksins.

V telur að vísa eigi málinu frá með vísan til d.líðar 4.gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum, sbr. auglýsing nr. 1090/2005. Krafa M sé óskýr og málið í heild það óljóst að ekki sé hægt að taka afstöðu til þess í úrskurði. Ef ekki verði fallist á frávísunarkröfu þá bendir V á að greiðsluskylda hafi verið viðurkennd úr slysaftryggingu sjómanna skv. ákvæðum þess vátryggingarskírteinis sem í gildi var. Hún feli hins vegar ekki í sér rétt til greiðslu skv. skaðabótalögum m.v. þá vátryggingarskilmála sem um hana gildi. Það sé sú vátrygging sem hafi verið í gildi hjá V á slysdegi og þó breytingar hafi verið gerðar á kjarasamningum sjómanna smábáta í lok ágúst 2012 breyti það ekki gildissviði þeirrar tryggingar sem var í gildi á fyrrnefndum slysdegi. V vísar því á bug að orðalag vátryggingarskírteinis eða skilmála sé óskýrt og telur að lögmanni M hafi verið gert ljóst frá upphafi hver réttastaða M var hjá V vegna bótaréttar úr þeim vátryggingum sem fyrir hendi eru. Hvað varðar mögulega skaðabótaábyrgð þá bendir V á að ekki sé í gildi ábyrgðartryggingu útgerðarmanns hjá V og í Fplús 4 tryggingu hans persónulega vísar V til gr. 14.5. í vátryggingarskilmálum ábyrgðarliðar þar sem kemur fram að vátrygginging bætir ekki tjón sem verður vegna atvinnu vátryggðs.

Álit.

Úrskurðarnefnd í vátryggingamálum er bundin af samþykktum sem um stöf nefndarinnar gilda, sbr. auglýsing nr. 1090/2005. Í 3.gr. þeirra samþykktu kemur m.a. fram að nefndin úrskurði um ágreining varðandi bótaskyldu milli málskotsaðila og vátryggingafélags, sem starfsleyfi hefur hér á landi og nefndin úrskurðar einnig um ágreining sem varðar ákvæði laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004.

Í þessu máli er ljóst af málsgögnum að V hefur fallist á bótaskyldu úr slysaftryggingu sjómanna sem Ú hafði keypt hjá V á slysdegi. Gildissvið þeirrar vátryggingar er bundið við þann samning

sem gerður var og ekki hefur verið sýnt fram á að hann sé með nokkrum hætti óskýr um rétt M til greiðslu bóta. Með vísan til 3.gr. ofangreindra samþykktá telur nefndin ekki efni til frekari umfjöllunar um þennan lið málsins.

Þar sem ekki er fyrir hendi ábyrgðartrygging hjá V vegna starfa Ú verður ekki séð að umfjöllun um mögulega skaðabótaábyrgð útgerðarmannsins sé ágreiningur sem getur verið milli málskotsaðila og vátryggingafélags í skilningi 3.gr. samþykktá fyrir úrskurðarnefndina. Getur nefndin því ekki fjallað frekar um þann ágreining.

Hvað varðar mögulega greiðsluskyldu úr ábyrgðartryggingu eintaklings í gegnum Fplús 4 – fjölskyldutryggingu I verður fallist á að undanþáguákvæði vátryggingarskilmála eigi við um stöðu I vegna þessa mál. Þ.e. að tjón hafi orðið vegna atvinnu vátryggðs og komi þegar af þeirri ástæðu því ekki til greiðslu bóta úr þeirri vátryggingu.

Niðurstaða.

Mál M, hvað varðar slysatryggingu sjómanna og skaðabótaábyrgð útgerðarmanns, ekki eiga undir nefndina, sbr. 3.gr. samþykktá fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu I í gegnum Fplús 4 tryggingu hjá V.

Reykjavík 18. júní 2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.